

Γιάννη Νεγρεπόντη

ΦΥΛΑΤΤΕΙΝ ΘΕΡΜΟΠΥΛΑΣ

1971

01. Υπήρξε μιά εποχή, υπήρξε
υπήρξε ένας καιρός
όπου τα πάντα ήταν μιά υπόσχεση

02. οι δρόμοι τα σπίτια
των ανθρώπων τα βλέμματα
η Αθήνα η Ελλάδα
ο κόσμος ολόκληρος
οι παρούσες ημέρες κι οι μέρες
που έρχονταν.

03. Υπήρξε εκείνη η εποχή, υπήρξε
υπήρξε εκείνος ο καιρός
όπου τα πάντα ήταν μια υποδοχή
κι εγώ, εγώ ένας θρίαμβος
εγώ ένας ακάθεκτος κατακτητής
εγώ ένας Πρίαπος
ορμητικός ακράτητος
εγώ ένας ποταμός
εγώ ολόκληρος ένας φαλλός
τον κόσμο να βατέψω
στα χέρια και στα σκέλια μου να σφίξω
και μέσα του να σπείρω
της ύπαρξής μου το καυτό σπέρμα
ανά τους αιώνες.

Τί εποχή! Τί εποχή!

04. Κι όμως υπήρξε αληθινά
υπήρξε εκείνη η εποχή
όταν ο κόσμος ήτανε ζεστός
γλυκός. απλός και ζωντανός
αβυσσαλέα ποθητός
ως ένα ανθισμένο στην ώρα του λουλούδι.

Αναγν. Ω, ο κόσμος, ο κόσμος
αυτό το απίθανο
της κάθε στιγμής με τη στιγμή
από το χάος αναδυόμενο
μυρίων ονείρων όνειρο.

Ανάμεσα σε τόσα έμπνεα μάρμαρα
σε τόσον πηλό εμφυσημένον πνεύματος
σε τέτοια παρουσία ανθρώπων
από χιλιετηρίδες

σ' αυτή τη διαρκή αποκάλυψη της Αγάπης
ολόκληρη τη μέρα ειδωλολάτρης
χαρισμένος του Απόλλωνα
και τη νύχτα, τη νύχτα
ένας Διόνυσος Χριστιανός
τον κόσμο ανακάλυπτα
δοκιμαζόμουνα απ' τον κόσμο

05. τον Κόσμο! Τον Κόσμο!
Αυτό το αειθαλές, αυτό το αειπάρθενο
ξάφνιασμα των αισθήσεων
την αέναη τούτη τού πνεύματος έκσταση.

Αναγν.

06. Ναι, ναι, υπήρξε μιά εποχή
που η ψυχή μου ήταν τρυφερή
όπως τα χέρια ερωτευμένου
πριν η μανία τα κερδίσει
κι ήτανε σκοτεινή
όπως τα μάτια κάποιου που το φόνο μελετάει
κι ήταν σκληρή
όπως εκείνου που πήρε την απόφασή του
κι ήταν αγνή
όπως τού νέου προσήλυτου.

Ήμουνα τότε διαθέσιμος
κι έτοιμος για όλα
ήμουνα ωραίος.

Αναγν.

07. Δάση οι σημαίες γύρω μου
ρόγχος ποτάμιος οι ιαχές
δέους βροντές οι γόοι κι οι κραυγές

ανάμεσα σε τόσα πρόσωπα πυρωμένα
δικαιωμένα της έξαρσης
ανάμεσα σε τόσα πρόσωπα ωραία

όσον ποτέ πιστός
όσον ποτέ ωραίος

Το Λαό μου εδόξαζα
τον αθάνατο τούτο
της γης Μέγα Φοίνικα..

08. Τι εποχή! Τι εποχή!

Έζησα αυτήν την εποχή
ήμουν παρών σ' αυτήν την εποχή
ήταν δική μου αυτή η εποχή
ένα με το κορμί μου
ένα με την ψυχή μου.

Πώς γίνεται ποτέ και τι μπορεί
να μου τη θάψει
όσον εγώ θα ζω θα υπάρχω
θα θυμάμαι, πώς;

09. Βράδυα και βράδυα
στο Ηρώδειο, στην Πνύκα
πρωινά και πρωινά
μεσημέρια και μεσημέρια
θάλασσες απαστράπτουσες
και θάλασσα με συννεφιά
θαυμάσια απογεύματα
Θέατρον Διονύσου
κάλλος το τραγικό
διαρρέει τα πάντα
εξάισια δειλινά
μελιά μενεξελιά
χάλκινα χρυσαφιά
των χρωμάτων η δόξα
η υπέρλαμπρη, η άφατη.

10. Δόξα σοι φως
Δόξα σοι όμμα του ανθρώπου
βράδυ ή πρωί
μεσημέρι ή απόγευμα
όλες τις εποχές κι όλες τις ώρες
η Αθήνα πάντα ωραία
η Αθήνα, η Αθήνα
πάντα η Αθήνα.

Υπήρξε άραγε ποτέ
να υπάρχει τάχα ακόμα
ή μη κι ένα παιχνίδι
ήταν όλο αυτό
όνειρο που δεν λέω να ξεχάσω.

Μα όχι, όχι δεν μπορεί.
Κι αν όλη μου η ζωή ένα ψέμα
όχι όμως εκείνη η Εποχή
όχι όμως η Αθήνα.

11. Δρόμοι και σπίτια και πλατείες
αρχαίοι ναοί
και της Χριστιανοσύνης εκκλησιές
θέατρα αρχαία και θέατρα νέα
πάρκα και κτίρια και σχολεία
και εργοστάσια κι αγορές
και παιδικές χαρές και μαγαζιά
και καφεενεία και νεκροταφεία
και γυμναστήρια και Μουσεία
κίνηση καθημερινή
και κυριακάτικη ερημιά.

Κι οι άνθρωποι... ά, οι άνθρωποι
αυτά τ' αγάλματα
που παίρνανε τους δρόμους.
Γριά πολύπειρη πόρνη μα και Παρθένα
Κύπρις και Παναγία η Αθήνα
κάθε φορά στο χείλος της αβύσσου
όλα ή τίποτα και τίποτα και όλα
μόνο να ζω, να ζω
βαθιά μου ν' ανασταίνω αυτό το θαύμα
αυτή τη δόξα των αισθήσεων
την αέναη τούτη, την ασίγαστη τούτη ροή
τον πολυσήμαντο της ύπαρξης θρίαμβο.

12. Πώς μπορεί να 'ναι όνειρο
πώς μπορεί να 'ναι ψέμα
αυτό που είναι του κορμιού μου
αυτό που είναι της ψυχής μου
αυτό που πέρα κι από μένα
του ίδιου του Λαού μου είναι ιστορία...

13. Αθήνα, Αθήνα
Αθήνα του Τριανταέξι
Αθήνα του Σαράντα
της νίκης και της έξαρσης
Αθήνα μου της Κατοχής
Αθήνα των οδοφραγμάτων
Αθήνα της σιωπής και των αλαλαγμών
Αθήνα, Αθήνα
συλλαλητήρια, διαδηλώσεις κι απεργίες
Αθήνα θούρια νικητήρια
κι Αθήνα πένθιμα εμβατήρια
πόλη του πόνου και της απαντοχής

Αναγν. Αθήνα των αγώνων
κυνηγημένη πολιορκημένη
σιδεροδέσμια και καθημαγμένη
παράνομη ηττημένη
μα πάντα αντιστεκόμενη
και πάντα ανυπότακτη
Αθήνα πάντα Αθήνα.

14. Ήταν που ο κόσμος ήταν νέος;
Ήταν που εγώ ο ίδιος ήμουν νέος;

Σε μένα που αξιώθηκα μιας τέτοιας εποχής
αταίριαστοι τέτοιοι συμβιβασμοί.
Δε θα τρομάξω το χρησμό
όσο σκληρός και αμετάκλητος κι αν είναι.
Ο κόσμος τότε ήταν μέλλον
θάλλουσα η δάφνη
και η παγά λαλέουσα.

Λαλέουσα η παγά

Αναγν. μοίρα μου η μοίρα του Λαού μου

λυγμός μου ο λυγμός του

κραυγή μου η κραυγή του

πόνος μου ο πόνος του

ήττες μου οι ήττες του
οι νίκες του νίκες μου

οι πόθοι του πόθοι μου
σκοπός μου ο σκοπός του

πάντα λαλέουσα η παγά

κι ο κόσμος μόνο μέλλον
εμπρός εμπρός
και ες αεί εμπρός....

Ω, ναι, υπήρξε εκείνη η εποχή
που ο κόσμος ήταν φως
θούριο φωτιά εμβατήριο
ο κόσμος ήταν δίνη
ο κόσμος μέλλον
ο Κόσμος ες αεί εμπρός...

15. Τώρα εδώ
Αναγν. ακίνητος άπραγος
παγωμένος
παντού γύρω μου
πρόσωπα κουρασμένα
αίσθηση στάχτης.

Όλα μικρά
τι ερημιά
αυτές οι καθημερινές
τών πρώτων αναγκών μας
ασχολίες.

Ο καιρός να περνάει
η ώρα να περνάει
τίποτα πιά
δεν έχει σημασία.

Πότε Δευτέρα πότε Κυριακή
μέρα με την ημέρα
σπρώχνουμε τον καιρό.
Τα ίδια και τα ίδια ξαναλέμε
μιά μάζα όλοι μας
κάποτε υγρή
και κάποτε στεγνή
μα πάντα από στάχτη...

Ω Θεέ μου
τι κούραση αυτή η ακινησία
τι κούραση αυτή η ερημιά...

Στάχτη μέσα στις στάχτες
το κορμί μου - απελπισία
πώς να γινόταν να ξεχάσω
όλη την προηγούμενη ζωή μου;
Πώς να γινόταν να ξεχνάω
στιγμή με τη στιγμή
ερείπια πάνω στα ερείπια
πώς, Θε' μου, να χανόμουν;

* * *

Πολλά μας βρήκαν
και τα χειρότερα
απ' τα μέσα.
Τ' απόρθητα κάστρα
τα μεγάλα
ποτέ δεν πέφτουν
απ' τα έξω.
Το λάλον ύδωρ
απερίσκεπτα
αφήσαμε να χυθεί.

Τώρα οι Ερινύες
τον ύπνο και τον ζύπνιο μας
ταράσσουν.

Και μεις, αθύρματα,
πιστεύουμε πως κάτι κάνουμε
πιστεύουμε πως είναι δυνατόν
αυτές να εξευμενίσουμε
το μερτικό του ο καθένας
της ενοχής μετριάζοντας
ή σε άλλους αποδίδοντας.

Α, αυτός ο παγερός
αέρας της αμφιβολίας
δεν μ' αφήνει
τρώει τις σάρκες μου
γδέρνει το μυαλό μου
το χρόνο μου
απογυμνώνει.

Μόνος μου, μόνος.
Το κάθε τι
μες απ' τα δάχτυλά μου
όπως η άμμος χάνεται.
Κάθε πρωί ο ήλιος
τεφρός και παγωμένος
κι οι νύχτες μου μαύρες στάχτες.
Τι θα μπορούσε πια
αυτή την άγρια
μοναξιά μου να μερώσει.
Τι άλλο απ' την παραίτηση.
Όμως ακόμα δεν μπορώ
έχω ακόμα μνήμη
και να παραιτηθώ
δεν το μπορώ
ακόμα αμφιβάλλω
θυμάμαι ακόμα
μου απομένει ακόμα η πίστη,
όπως και νά'χει
έτσι κι αλλιώς υπάρχω.

* * *

16.Orch.

17. Κι υπάρχω
ανάμεσα σε τόσους
τάφους προγονικούς
επιγραφόμενους και μη
«Ω ξείν' αγγέλλειν»
και σε τύμβους
αγνώστων «διά χρόνου πλήθος»
οστών καθηγιασμένων
διά την ελευθερίαν πεσόντων.

Αναγν. Κι υπάρχω
σ' αυτόν τον τόπο
ένθα ο πόνος επερίσσευσεν
ως επερίσσευσεν
ο έρωσ
διά την ελευθερίαν.

Κι υπάρχω
ανάμεσα στις μεγάλες πέτρες
και στις «τάν ή επί τάς» στενωπούς
σ' αυτήν την κόχη της υπομονής
που τόσα τραγούδια
θλίψης και καρτερίας
ένα με το κορμί μου
ένα με την ψυχή μου
έχουν δέσει.

Πάλι με χρόνια με καιρούς
Ακόμα τούτ' την Άνοιξη
Πότε θα Φλεβαρίσει
Ως που νά'ρθει κάποια μέρα.

18. Μοίρα μου η μοίρα του Λαού μου
Αναγν. - φυλάττειν Θερμοπύλας,
πεδία μαχών
και τόπους εκτελέσεων
πάντα χώρον
όπου το φρόνημα
δεν εγονάτισεν
φυλάττειν.

Της ελευθερίας τα έργα
φυλάττειν.

Παρθενώνα και θέατρον Διονύσου
και Περικλέους Επιτάφιον
και Ελληνικήν Νομαρχίαν
και Σύνταγμα των Ελλήνων
φυλάττειν
και παν της ελευθερίας έργον
μεγάλο ή μικρόν
ισοβίως φυλάττειν.

19. Άνθρωποι έρχονται και παρέρχονται
οχυρά ανυψούνται και πίπτουν
σάρκες εισίν και πέτρες και σίδηρος,
της ελευθερίας η αίσθηση
η μόνη ακατάλυτη
και η πίστη σ' αυτήν
η μόνη διασώζουσα
των ανθρώπων το γένος
η μόνη φυλάττουσα
αμόλυντο κι αγνό
του κόσμου τ' ανάβλεμμα.

Πάνω απ' τα πρόσκαιρα ερείπια
του καιρού σου τη στάχτη
ανορθώσου ψυχή μου
στού Λαού σου τ' ανάστημα
το αναντίρρητον τούτο
ωραιότατον καύχημα.

20. Ενθυμού του Λαού σου τα Τέκνα
και τα έργα αυτών
υπέρ του κάλλους
τα αγωνιζόμενα έργα.
Ενθυμού τους προγόνους
από των πρώτων τον τόπον τούτο
κατοικούντων
έως του Σολωμού και Κάλβου
και Καβάφη
κι ενθυμού Σικελιανόν
και πάντας τους μάρτυρας
τους αγωνιστάς και μάχητας
τους από παντός βέλους άτρωτον
συντηρήσαντας του ανθρώπου
το ανάστημα.

Ουκ απέσβετο ύδωρ το λάλον
κι αν η τέφρα για λίγο τα μάτια τυφλώσει
κι αν η τέφρα για λίγο το νου σου θολώσει
επικαλέσου Κύριο τον Λαό σου
Λαό σου τον αγωνιστή
τον αθλοφόρο
τον πανδαμάτορα.

Λαέ μου και Κύριε
βοήθησόν με Λαέ μου
Ανταίε και Σίσυφε
Λαέ μου Οδυσσέα
Τυραννοκτόνε Λαέ μου
βοήθησόν με, βοήθησόν με
Λαέ Προμηθέα
φώτισόν μου τον νού

21. Κρήνη βρύουσα Συ
κρουνούς ιαμάτων
ίασον την ψυχήν μου
ότι ασθενής ειμί
και αμφιβάλλων.
Λαέ μου και Κύριε
βοήθησόν με, βοήθησόν με
Κύριε και Λαέ μου.

22. Εντειχισμένος στο σώμα μου
έγκλειστος στην ψυχή μου
τυφλός, κουφός, βουβός
ήμουν ο άνους..
Μικρός όσον επίστευα μεγάλος
κι έπαιρνα τους κρωγμούς μου
για τραγούδι ο μωρός,
δεν τό'ξερα τι θάμα είναι μεγάλο
η Λευτεριά με το Λαό.

Αναγν. Ουκ απέσβετο ύδωρ το λάλον.
Ανέβλεψα, ακούω, δοξάζω
είμαι ελεύθερος.
Ναι, τώρα μπορώ να πώ:
Υπάρχω.

Υπάρχω, υπάρχω
δωρούμενος χαράν την υπερτάτην
την άφατον χάριν δωρούμενος.

Αίνει ψυχή μου
Κύριον τον Λαόν σου
τον πανθαύμαστον αίνει.

23. Δόξα σοι Κύριε και Λαέ μου
της ελευθερίας δόξα σοι πρόμαχε
της αληθείας υπέρμαχε
πανδαμάτορα δόξα σόι.
Αναγν. Δόξα σοι, ότι μόνος εσύ
του κόσμου το φως κι η δικαίωση.
Δόξα σοι Λαέ μου και Κύριε
ότι μόνος εσύ
ανά τους αιώνας
ελπίς του κόσμου
αμάραντος υπάρχεις,
ότι μόνος εσύ
ο αθάνατος.
Δόξα σοι.

INSTRUMENTATION

Flute I -(piccolo, Alto Flauto in G)

Flute II

Oboe

Clarinet Bb

Bassoon

French Horn I in F

French Horn II in F

Trumpet I in Bb

Trumpet II in Bb

Trombone

Timpani 4

3 Percussionists

Full Drums

Triangle, 2 suspended cymbals (the mediom with sizzles),

Tam tam, Tom tom, Tablas, Bongos, Bass drum,

Sistrum, Tambourine, Block Chinoises, Tubular bells

Byzantine Lyra

Piano

Harp

Bariton

Mezzo Soprano

Narrator (Anagnostis)

Mixed Chorus

Children,s Chorus

STRINGS

Duration 91'

ΧΡΗΣΤΟΣ ΛΕΟΝΤΗΣ

ΦΥΛΑΤΤΕΙΝ ΘΕΡΜΟΠΥΛΑΣ

Fylattein Thermopylas

ΟΡΑΤΟΡΙΟ

ΤΑ ΜΕΡΗ

- 01. ΥΠΗΡΞΕ ΜΙΑ ΕΠΟΧΗ (1-17)**
- 02. ΟΙ ΔΡΟΜΟΙ (18-30)**
- 03. ΥΠΗΡΞ' ΕΚΕΙΝ' Η ΕΠΟΧΗ (31-42)**
- 04. ΚΙ ΟΜΩΣ ΥΠΗΡΞΕ (43-57)**
- 05. ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ (58-65)**
- 06. Recitativo ΝΑΙ,ΝΑΙ (66-70)**
- 07. ΤΟΝ ΛΑΟ ΜΟΥ ΕΔΟΞΑΖΑ (71-82)**
- 08. ΕΖΗΣΑ ΑΥΤΗΝ ΤΗΝ ΕΠΟΧΗ (83-90)**
- 09. ΒΡΑΔΥΑ ΚΑΙ ΒΡΑΔΥΑ (91-108)**
- 10. ΔΟΞΑ ΣΟΙ ΦΩΣ (109-125)**
- 11. ΘΕΑΤΡΑ (126-151)**
- 12. ΠΩΣ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑΝΑΙ ΟΝΕΙΡΟ (152-163)**
- 13. ΑΘΗΝΑ ΠΟΛΗ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ (164-176)**
- 14. ΗΤΑΝ ΠΟΥ Ο ΚΟΣΜΟΣ ΗΤΑΝ ΝΕΟΣ (177-201)**
- 15. Β! Μέρος ΤΩΡΑ ΕΔΩ (202-223)**
- 16. ΠΟΡΕΙΑ ΣΤΟ ΜΕΛΛΟΝ (224-229)**
- 17. ΚΙ ΥΠΑΡΧΩ ΑΝΑΜΕΣΑ (230-244)**
- 18. ΜΟΙΡΑ ΜΟΥ Η ΜΟΙΡΑ ΤΟΥ ΛΑΟΥ ΜΟΥ (245-262)**
- 19. ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΕΡΧΟΝΤΑΙ ΚΑΙ ΠΑΡΕΡΧΟΝΤΑΙ (263-272)**
- 20. ΕΝΘΥΜΟΥ ΤΟΥ ΛΑΟΥ ΣΟΥ ΤΑ ΤΕΚΝΑ (273-319)**
- 21. ΚΡΗΝΗ ΒΡΥΟΥΣΑ (320-327)**
- 22. ΕΝΤΕΙΧΙΣΜΕΝΟΣ ΣΤΟ ΣΩΜΑ ΜΟΥ (328-348)**
- 23. ΔΟΞΑ ΣΟΙ ΛΑΕ ΜΟΥ {Finale} (349-388)**

**Πάνω απ' τα πρόσκαιρα ερείπια του καιρού σου τη στάχτη
ανορθώσου ψυχή μου στου Λαού σου τ' ανάστημα .**

Στον Μίκη Θεοδωράκη

**Copyright © 2014 by CHRISTOS LEONTIS
All rights reserved worldwide.**

Printed in Greece

Information for Christos Leontis in Greece:

tel. & fax (+30) (210) 6.64.63.64

e-mail: christosleontis@gmail.com

Christos Leontis

Fylattein Thermopylas

Full Score

Oratorio

Distribution: